

Вітаємо учасників сьогоднішніх Святих Літургій - шановних парафіян та милих наших гостей. В наших молитвах не забуваймо на тих, які з причин старості, немочі чи інших не в силі сьогодні бути з нами. Молімось і за тих, які нехтують сьогоднішнім Богослуженням

ВІДЗНАЧЕННЯ 25-ЛІТТЯ СВЯЩЕНСТВА НАШОГО ВЛАДИКИ КИР ДАВИДА відбудеться у неділю 8 вересня в церкві св. Василя. Свята Літургія о 2:00 годині пополудні, а прийняття в залі св. Василя о 3:30 пополудні. Інформація на тел.: 780-424-5496.

ЖЕРТВА на Патріярший собор в Києві: 100.00 дол. д-р Богдан Медвідський. Щиро дякуємо.
СВЯТІ ЛІТУРГІЇ. Понеділок(22) 6:00 година вечора в намірі родини Мар'яна і Люби Качмар
Вівторок(23): 7:00 година вечора за скоре видужання Степана Атаманюка - Родина
Середа(24): в намірі дародавця - Джін Крос; **Четвер(25):** в намірі дародавця - Гордон
П'ятниця(26): В намірі дародавця - Лілея; **Субота(27):** + Михайло Шрам - Надя

СЬОМА ЗАПОВІДЬ - ШАНУЙ ЧУЖЕ ДОБРО

Людина, щоб жити достойно, потребує дах над головою (хату), гроші, вбрання, поживу.... Маєтки - це вислід людської праці. Працювати мусово. Хто запрацював маєтки, має гроші, вони його власність. Право на власність має кожна людина. Всі мусять заробити на своє утримання й прожиток. Сьома заповідь забезпечує право власності. Забороняє красти, шахрувати, кривдити, обманювати..... А належність заплатити і бути справедливим. Маєтки потрібні. Хто може більше заробити, повинен старатися, щоб він сам мав все потрібне на збереження життя й доров'я, а з надвишки давати милостиню потребуючим.

Божий закон є нашим доровказом на шляху нашого життя до вічності. Сьома заповідь Божа: **Не кради!** має на приміті боронити людину від всякого насильства над вродженим людським правом на приватну власність. Вже першим людям Адамові і Єві Бог був сказав: **“Будьте плідні й множтеся і наповняйте землю і підпорядкуйте її собі”** (Буття 1,28). І те первісне право до землі та її плодів Бог оце ще окремою заповіддю на горі Синаю запевнює кожному своєю Божою повагою та хоче, щоб кожний - чи то буде звичайна людина чи державна влада - зважали і шанували оце недоторкальне право нашого ближнього на приватну - як кажемо - власність і пожиток з того, що має набуває і собі заробляє. В цій заповіді Бог, як найвищий володар усього сотвореного, кладе оборонний мур довкруги отого людського права мати й посідати дочасне майно. Самі бачимо, що на цю заповідь не багато звертають уваги всі користолобці, що в ім'я приватної власності накопичують собі безмежні багатства без найменшого згляду та милосердя для людської нужди і потреби та й використовують бідного робітника і його працю, часто залишаючи його без справедливої заплати й це спричиняє, що так багато людей у світі живуть у великих біднотах.

Тому в першій мірі слід нам освідомити собі це підставове навчання нашої християнської моралі, що людина вже з самої природи і з Божого об'явлення і волі прислоговує невідемне право на власність, щоб відтак можна було собі пригадати, які обов'зки з нього пливають для людського особистого життя і спільного пожиття з іншими людьми, в рамках загального суспільного правопорядку. У світлі людського розуму, право посідати є таксамо людині вроджене як бути свobodною істотою. Так як страва, яку вкладаємо до уст й споживаємо, стається власністю нашого організму, так теж і те, що чоловік осягає своєю працею і потом, переходить у його посідання та має особисте право тим користуватися по власній волі.

Бачимо яким великим і мудрим Божим словом для людини була й остається на все сьома заповідь Божа: **“Не кради!”**. Цей Божий голос з гори Синаю в обороні природженого права людини мати на землі свій учасок і те, що для життя та для його збереження і розвитку потрібне в родинному та суспільному порядку, рівною мірою відбороняє нас від всякого безправ'я, на яке воно виставлене так у капіталістичній чи в комуністичній системі, і воно доходить до свідомости кожної людини скорше і краще, ніж навіть найліпше законодавство проти грабунку і злодійства та обману.

Всякий гріх, після щирого розкаяння й сповіді, Бог прощає. Коли грішник сповідається зі своїх гріхів проти сьомої заповіді Божої, то мусить обов'язково ще й подбати про направу заподіяної ближньому кривди: ще мусить віддати чуже майно. Якщо це добро дочасне, матеріяльне, то його не важко віддати або замінити яким другим рівновартісним майном чи добрим вчинком. Можна віддати його навіть вчетверо. Але коли йдеться нераз про направу моральної шкоди, то обов'язок є без порівняння трудніший. Яку тяжку моральну шкоду можна завдати ближнім, коли обкрадаємо їх зі слави, з доброго імени, чести чи загальної пошани між людьми. Направити деякі такі кривди супроти ближнього може бути нераз тяжче як розбити якусь величезну скелю, і то не залізними приладами, але зубами й руками. А тоді сама совість стається людині гіршою за морську безодню. Загальне правило життя має бути: Не чинити другому того, що тобі немиле. Це ніщо інше як євангельські слова Христові про право власности і про обов'язок віддати ближньому його добро.

Не людське право і його параграфи, які можна обійти, ані поліціант, від якого можна втікати, ні кримінальний суд, який дається обманути, ні жадні замки та безпеки перед вломами не всилі забезпечити порядного суспільного життя, тільки глибоко вкорінена в людині та народі релігійність і свідомість відповідальности перед всезнаючим Богом і його невмолимим вічним судом за найсвятішим словом Христа: **“Яка користь людині, як світ цілий здобуде, а занапасть власну душу?”** (Мт.16,28).

З ПОВЧАНЬ СВ. АНТОНІЯ ВЕЛИКОГО: “Та людина знає Бога, і Бог її знає, яка завжди намагається бути невідлучною від Бога; невідлучною ж від Господа буває людина добра в усьому, що стримується від усякого чуттєвого задоволення (не через брак можливостей до того, а внаслідок своєї волі та добровільної стриманості).